

ISBN 978 90 00 40809 2
ISBN 978 90 00 40810 8 (e-book)
NUR 302/285

© 2026 Nederlandse vertaling Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *Land of Ghosts*
oorspronkelijke uitgave 2026 by Evermore, an imprint of Penguin
Books, part of the Penguin Random House group of companies

loveandlorebooks.nl

tekst © Erika James Ltd, 2026
vertaling Marjan Doets
omslagontwerp Fay Lane, bewerkt door Saskia Janssen
zetwerk binnenwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor iedereen die nooit afscheid heeft kunnen nemen.

Noot van de auteur

Dit boek is een liefdesroman en bevat scènes die ingaan op alcoholmisbruik, drugs, eetstoornissen, het verlies van familieleden, de dood, mentale gezondheidsproblemen, seksueel geweld en verheerlijking van zelfmoord.

HOOFDSTUK I

Het verschrikkelijke heden

Augustus van dit jaar

Het was een prachtige dag om begraven te worden. De zon scheen stralend en in de strakblauwe lucht dreef één enkel schapenwolkje, wat mijn aandacht afleidde van het rouwende gezelschap bij het graf.

Hmm... Een eenzame wolk. In een wijde, lege lucht. Alleen.

Net als ik.

Het moeizame gekraak van de nylon banden waarmee ze de tweede kist in het graf lieten zakken haalde me terug naar het heden.

Nee.

Nee.

Ik kon het niet aanzien en richtte mijn blik geforceerd op een heuvel in de verte, waar een majestueuze eik zijn takken en bladeren gespreid had om de zon te omarmen. Het was een schitterende boom; het gebladerte ruiste van smaragd- naar mosgroen in de warme lucht. Hij wilde het licht, niet de duisternis die zich voor me ontvouwde.

De boom. Concentreer je op de boom.

Hij is vast al oud.

Stond hij er al voordat hier een kerkhof was?

Honderd jaar geleden? Tweehonderd?

Ik had geen idee.

De geur van versgemaaid gras en vochtige, krijtachtige aarde drong mijn zintuigen binnen. Het aroma vulde mijn neusgaten en wedijverde met het overweldigende zoete parfum van de bloemen die als een levendige, kleurige deken rond het gapende graf lagen. Het ene fleurige eerbetoon na het andere – de kelken, blaadjes en condoleancekaarten fladderden in het zachte briesje.

Voor hen.

Mijn ouders en mijn broertje.

Alles wat ik had.

Ik wendde me af en keek nog een keer naar de wolk, die ijler geworden was. Hij leek nu op een pluizige krokodil die door de lucht scharrelde.

Billy! Die wolk!

Bijna had ik me omgedraaid om hem aan te stoten en op de lucht te wijzen.

Bijna.

Allebei vonden we het leuk om dieren te zien in de wolken. Hij zag altijd de meest fantastische wezens, zoals reuzen, draken en monsters. Mijn eigen beelden waren wat gewoner en realistischer; een slapende hond of een paard in galop. Maar hij stond natuurlijk niet naast me, hij lag vóór me, in een houten kist, en we zouden nooit meer samen naar de wolken kunnen kijken.

Dominee O'Connell kuchte en struikelde over zijn woorden, waarna ik wederom terug was in het vreselijke heden. De laatste, kleinere – te kleine – kist daalde af. De banden gaven geen geluid. Het gewicht vormde geen beproeving voor het nylon.

Billy.

Ik keek hem na op zijn laatste, korte reis.

Omlaag. Omlaag. Omlaag.

Tot zijn kist verdween in het graf om zich bij mijn ouders te voegen.

Mama. Papa.

Ik zou bij ze moeten zijn.

Ik deed een stap naar voren. Een klein stapje, maar het bracht me dichterbij de rand. Ik staarde in het grote gat in de grond, de laatste rustplaats voor mijn ouders en mijn kleine broertje.

Alle drie verenigd in de dood.

Drie aparte kisten. Twee grote. Eén kleine. De kleine boven op de grote.

Ik zou bij ze moeten zijn.

Iedereen die ik liefhad.

Iedereen.

Weg.

Het enige wat ik nog had, was een leegte. Apathisch was mijn nieuwe bff, mijn altijd aanwezige metgezel, en ik klampte me stevig aan haar vast. Als mijn redder zorgde ze ervoor dat ik niet wegzakte in het gruwelijke verlies, de afschuwelijke pijn die onder me loerde. Ik ging bij de somber geklede groep treurende mensen staan. Er waren er zoveel. Collega's en leerlingen van school. Vrienden. Buren. Het grootste deel van ons dorp was naar de gemeentelijke begraafplaats van Canterbury gekomen. Hier en daar klonk gesnik, maar ik weigerde te huilen.

Ik kon niet huilen.

Ik had geen traan gelaten sinds het vreselijke bericht over het ongeluk.

Dominee O'Connell naderde het einde van de lijkdienst. Zijn zachte stem klonk monotoon. 'In uw genadige handen, genadigste Vader, bevelen wij de ziel van uw omgekomen broeder, zuster en kind. We vertrouwen hun lichamen toe aan de aarde, waar ze tot stof zullen wederkeren. En we smeken uw oneindige goedheid ons de genade te schenken om te leven in uw vreze en liefde...'

Het kostte moeite om me te concentreren en naar zijn stem te luisteren. Dit was niet de eerste keer dat ik wenste dat ik iets van godsdienstige neigingen had; misschien zou ik daar iets aan